

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: B. G.**, zastoupena Mgr. Helenou Kohoutovou, advokátkou, se sídlem Za Poříčskou branou 12, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 8 Az 50/2004 - 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2005, č. j. 8 Az 50/2004 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla zamítnuta žaloba žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2004, č. j. OAM - 33/VL - 20 - BE07 - 2004. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Městský soud žalobu zamítl s odůvodněním, že si žalovaný v průběhu správního řízení opatřil dostatek podkladů a při jejich hodnocení nevybočil z mezí stanovených správním řádem. Nezjistil takovou vadu správního řízení, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí, jakož i to, že nelze usoudit na existenci pronásledování nebo zlovůli ze strany úřadu ve vlasti stěžovatelky, a proto tedy nesplňuje předpoklady udělení víza podle § 12 zákona o azylu. Ve vztahu k námitce směřující do neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu uvedl městský soud, že správní uvážení týkající se posouzení případu hodného zvláštního zřetele se přezkumné činnosti obecného soudu zjevně vymyká a že žalobkyně v řízení před správním

orgánem o udělení humanitárního azylu nežádala, přičemž žádost o něj vznesla až v žalobě. Vzhledem k tomu, že žalovaný zvažoval možnost udělení humanitárního azylu z vlastní vůle a důvody neshledal, nemohl se městský soud takovou námitkou stěžovatelky zabývat. Co se týče posouzení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, dospěl městský soud k závěru, že se žalovaný s důvody pro jejich nepřiznání řádně vypořádal.

Proti rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které výslovně uplatňuje důvody kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“). Vedle toho pak stěžovatelka podala návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 s. ř. s.

Stěžovatelka spatřuje pochybení městského soudu primárně v tom, že se nevypořádal s žalobními body, nedostatečně hodnotil důkazy a neodůvodnil své rozhodnutí, rovněž nesouhlasí s rozsahem doplnění dokazování. Má za to, že se městský soud k v žalobě předloženým důkazům, tedy k devíti dokumentům a ke zpochybnění úplnosti dokazování odkazem na judikaturu Vrchního soudu, nevyjádřil. Na podporu svých tvrzení stěžovatelka poukazuje na obsah žaloby a jejího doplnění a trvá na skutečnosti, že v průběhu správního řízení doložila potřebné důkazy. V doplnění žaloby stěžovatelka citovala a poukázala na dokumenty mezinárodních organizací, jichž je Česká republika členem, a správní orgán si je měl a mohl opatřit k posouzení situace země původu. Šlo zejména o následující dokumenty: Rezoluce Komise pro lidská práva OSN č. 2003/11, Rezoluce Evropského parlamentu o Turkmenistánu a Střední Asii z 24. 10. 2003, Zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 12. 3. 2002, Zpráva zpravodaje Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě o Turkmenistánu č. ODIHR.GAL/15/03. Vzhledem k tomu, že obsáhleji se soud vyjádřil pouze k otázce výpisu z rejstříku trestů, přičemž tento fakt nebyl nikdy předmětem sporu, měl soud pochybit v tom, že nepřezkoumal napadené výroky v mezích žalobních bodů. Stěžovatelka v kontextu s rozpornou vypovídací hodnotou informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky 23. 6. 2004 v žalobě a jejím doplnění namítala porušení a nedbání procesních předpisů vedoucí k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu. Nesouhlasí s postupem soudu, který se omezil pouze na konstatování, že takovou vadu v daném případě nezjistil, přičemž její námitky v žalobních bodech vůbec nezohlednil. Dle názoru stěžovatelky chybí důvod rozhodný pro zamítnutí její žaloby. Nesouhlasí s názorem městského soudu, dle kterého si „správní orgán opatřil dostatek podkladů a stěžovatelka nezpochybnila provedené důkazy a jakkoli namítala, že dokazování nebylo úplné, jiné důkazy nenabídla“.

Ve vztahu k doplnění dokazování ze strany soudu konstatovala stěžovatelka, že v daném případě bylo na místě zajistit i další podklady, a ne se pouze znovu obrátit na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky. Rovněž nesouhlasí se závěrem hodnocení zprávy International Helsinki Federation, kde soud konstatoval, že se zde hovoří o skutečnostech, které „koneckonců žalobkyně vůbec netvrdila“. Stěžovatelka považuje za nelogické, aby si soud opatřoval informace o skutečnostech, které netvrdila, a považuje naopak za vhodné, aby soud hodnotil zprávy, které předložila v doplnění žaloby, což však neučinil. Provedené dokazování hodnotila jako rozsáhlé a jdoucí nad rámec § 77 odst. 2 s. ř. s., ve smyslu kterého soud v rámci dotazování může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. V souladu s komentářem k soudnímu řádu správnímu (Brothánková, J., Žišková, M.: Soudní řád správní, Linde Praha, a. s., 2003) argumentuje, že soud nemá zásadním způsobem doplňovat nebo nahrazovat neúplnost dokazování provedeného správním úřadem, protože taková vada řízení má vést ke zrušení rozhodnutí i bez jednání. Rozsáhlé a zásadní doplnění dokazování soudem by totiž vyloučilo možnost

nového posouzení věci správním orgánem, který je k tomu povolán primárně - soud by tak neměl nahrazovat výkonnou moc.

Stěžovatelka nesouhlasí ani s úplností a dostatečností podkladů zjišťovaných správním orgánem pro vydání rozhodnutí. Dle jejího názoru vycházel správní orgán z minimálního počtu podkladů, jmenovitě ze Zprávy o stavu lidských práv Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2002 a 2003 a z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 23. 6. 2004 získané prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR v Moskvě, jež, dle mínění stěžovatelky, nemůže sloužit jako zdroj k získání informací o situaci v zemi původu. Informační hodnotu poznatků ze zdroje Ministerstva zahraničních věcí České republiky označila za rozporuplnou, neboť obsahovala málo konkrétních informací a omezovala se na pouhá konstatování, že „...(informace) nejsou známy, ...nemůže potvrdit ani vyvrátit..., nedisponuje informacemi o tomto...“. O úplnosti poskytnutých odpovědí pochybuje, neboť jsou v protikladu s tvrzením, které uvádějí jiné zdroje (např. zpráva organizace Human Rights Watch). Stěžovatelka dále usuzuje, že skutečnost, že si soud sám vyžádal doplňující materiály od Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 9. 2. 2005, a že ji, stejně jako zprávu International Helsinki Federation for Human Rights, použil při svém rozhodování. Doplnil tak v důkazním řízení spis o téměř stejné množství dokumentů, jaké použil při svém rozhodování správní orgán, svědčí o tom, že ani soud nepokládal podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu za dostačující. Stěžovatelka má za to, že na bázi obecné zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky USA o zemi původu a obsahově málo hodnotné zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky nelze dojít k závěrům, které správní orgán učinil.

Stěžovatelka se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu a že správní orgán nezvážil možné právní kvalifikace žádosti. Jádrem námitek zde tvoří polemika se skutečností, zda byla či nikoli ve své vlasti pronásledována z důvodů uvedených v zákoně o azylu, či zda měla z takového pronásledování důvodné obavy či nikoli. Stěžovatelka zdůraznila, že se pokoušela založit nevládní organizaci, čímž uplatňovala politické právo, přičemž zpochybnila fakt, že správní orgán tuto činnost označil za nepolitickou. Dále považovala za vhodné v daném případě zhodnotit odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, zde definované jako studenti, kteří jsou režimem v Turkmenistánu pronásledováni, a vzhledem k definici vlastizrady rovněž zvažovat odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Pro podrobnější odůvodnění svých tvrzení odkázala na žalobu. Stěžovatelka dále uvedla, že se soud vyjádřil pouze k jednomu z výše uvedených tvrzení, a to k jejímu pokusu o založení nevládní organizace. Upozornila na skutečnost, že založení profesního sdružení naplňuje právo na svobodu sdružování a že činnost nevládních organizací je v její vlasti považována za činnost velmi politickou, přičemž jakékoli aktivity k ní vedoucí mohou být potenciálně ohrožující a opodstatňující obavy z pronásledování. Nesouhlasí s názorem soudu, že upuštění od záměru založit nevládní organizaci lze hodnotit jako neexistenci obav z pronásledování. Nesouhlasí s hodnocením soudu, který k její námitce týkající se nedostatečného odůvodnění zamítnutí udělení humanitárního azylu žalovaným poukázal na skutečnost, že stěžovatelka neměla problém s výjezdními vízy a též se bez problému obrátila na úřad své domovské země. K otázce překážky vycestování stěžovatelka uvedla, že se soud naprosto nevypořádal s jejími námitkami, zejména s námitkou o nevedení řádného procesu ve vztahu k § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka dodala, že o totalitním státu nelze uvažovat jako o státu demokratickém, nýbrž na pozadí aktuální politické situace.

V závěru kasační stížnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud výše označený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Rovněž navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domníval, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Trval na tom, že v případě stěžovatelky nebyl zjištěn žádný z důvodů udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle § 14 citovaného zákona. Správní orgán neshledal ani splnění taxativně vymezených podmínek vyslovení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Stěžovatelka opakovaně navázala kontakt se zastupitelským úřadem své země původu, ten jí poskytnutí pomoci neodmítl, nehrozí jí tedy pronásledování dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka navíc vycestovala ze země původu a v zahraničí pobývá legálně. Tvzení v kasační stížnosti jsou tedy nepodložená a neodůvodněná. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

V replice k vyjádření žalovaného ze dne 14. 2. 2005 zdůraznila stěžovatelka, že k žalobě bylo podáno obsáhlé doplnění, ve kterém došlo ke konkretizaci námitek, na nichž trvá.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka namítá kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je přípustná.

Nejvyšší správní soud za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka svou vlast opustila kvůli pokračování ve studiu, neboť možnost studovat je v Turkmenistánu do jisté míry ze strany státních institucí omezována. V České republice byla přijata ke studiu a za účelem vyřízení studentského víza požádala turkmenskou ambasádu ve V. o výpis

z rejstříku trestu. Podle získaného výpisu měla být narkomankou odsouzenou na 6 let a později omilostněnou. O azyl požádala, neboť s takovým nepravdivým výpisem se nemůže do Turkmenistánu vrátit, nemohla by tam dále pracovat, vycestovat a její rodina by měla potíže. Z protokolu o pohovoru dále vyplynulo, že na základě opakované žádosti u zastupitelských úřadů obdržela stěžovatelka nový výpis z rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že nikdy nebyla odsouzena. Uvedla, že v Turkmenistánu existuje zákon, který zapovídá mladým svobodným ženám odjíždět do zahraničí, obsáhleji popsala nelehký přístup ke vzdělání ve své vlasti. Dále poukázala na to, že byla členkou iniciativní skupiny usilující o založení odnože mezinárodní organizace účetních a auditorů v Turkmenistánu s cílem zvyšování profesionální úrovně svých členů. Při přípravě potřebných pokladů zjistila, že jednou z podmínek je nutnost registrace jako nezávislé právnické osoby. Na ministerstvu spravedlnosti Turkmenistánu jí bylo sděleno, aby „toho raději nechali, jinak budou mít problémy“, neboť existuje vnitřní nařízení, které zakazuje registrovat jakékoli organizace, které se chtějí zabývat výukou. Když zjistila, že by musela uvádět všechny osobní údaje, že na organizačním mítinku nebyli pouze představitelé státní moci, ale i informátoři, od svého záměru založit organizaci upustila, neboť se obávala, že se její jméno ocitne na tzv. černé listině. Učinila tak rovněž poté, co jí bylo uděleno výjezdní vízum a nechtěla být pronásledována. Dále stěžovatelka uvedla, že se v podstatě vymykala zvyklostem muslimského Turkmenistánu. Jako žena vystudovala, ukončila vysokou školu, pracovala jako hlavní účetní pro právnickou společnost a jako účetní pro společnost S. V případě návratu jí hrozí uvěznění, neboť zradila vlast tím, že zažádala o azyl; přeje si studovat, dělat kariéru, něčeho dosáhnout, což jí nebude v Turkmenistánu umožněno. Má obavu i o svou rodinu.

Ve vztahu k námitkám stěžovatelky predestřeným v kasační stížnosti přistoupil Nejvyšší správní soud nejprve k přezkumu důvodu kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy námitky nepřezkoumatelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vady řízení před městským soudem, neboť v případě, že by ji shledal oprávněnou, jevílo by se z povahy věci nadbytečným zkoumat oprávněnost námitek ostatních.

Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na to, že odůvodnění rozsudku městského soudu má velmi povšechný charakter a nereaguje na poměrně rozsáhlou argumentaci v doplnění žalob, která byla podle stěžovatelky oprávněná a procesně způsobilá. V tomto odůvodnění se stěžovatelka obšírně zabývala skutkovým stavem i právní stránkou věci, přičemž se městský soud s tímto tvrzením stěžovatelky vypořádal tak, že si správní orgán opatřil dostatek podkladů a stěžovatelka nezpochybnila provedené důkazy, a jakkoli namítala, že dokazování nebylo úplné, jiné důkazy nenabídla. Nekonkretizovala, v čem spatřuje nedostatek skutkových zjištění, a v jakém směru měl žalovaný skutková zjištění učiněná v průběhu správního řízení doplnit, popřípadě, jaké důkazy měly být doplněny.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu shledal, že stěžovatelka v obsáhlém doplnění žaloby ze dne 30. 11. 2004 svá tvrzení konkretizovala a navrhla provedení dalších důkazů.

Nesouhlasila se způsobem, jakým byly žalovaným zjišťovány a vyhodnocovány informace o zemi původu, zejména s tím, že vycházel pouze z informací o stavu lidských práv Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2002 a 2003. Byť tyto informace hovoří o Turkmenistánu jako o zemi, v níž jsou výrazně porušována lidská práva, nebyla tato konstatování nijak vzata v potaz. Polemizuje i s faktem, že druhým a vlastně posledním zdrojem je informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 23. 6. 2004, získaná

prostřednictvím zdroje zastupitelského úřadu České republiky v Moskvě, obsahující málo konkrétních odpovědí na otázky žalovaného, a o úplnosti odpovědí pochybuje. Stěžovatelka uvedla, že informace o neexistenci kladení překážek vycestování některým osobám (tzv. černé listiny) je v protikladu s tvrzením, které uvádějí jiné zdroje (např. zpráva organizace Human Rights Watch). Dále citovala judikáty Vrchního soudu podporující její tvrzení.

Nejvyšší správní soud si ze žaloby ověřil, že se zde stěžovatelka věnovala rozboru dokumentů, z nichž se podává, že Turkmenistán patří k nejvíce represivním zemím světa. Konkrétně citovala tyto zprávy mezinárodních organizací, blíže rozvedených v textu žalobní argumentace na č. l. 12 až 14:

- Rezoluci Komise pro lidská práva OSN č. 2004/12 z 15. 4. 2004;
- Zprávu třetího výboru Valného shromáždění OSN A/C3/58/L.67 z 18. 11. 2003 s názvem Situace lidských práv v Turkmenistánu;
- Rezoluci Komise pro lidská práva OSN č. 2003/11 z 16. 4. 2003 s názvem Situace lidských práv v Turkmenistánu;
- Rezoluci Evropského parlamentu o Turkmenistánu a Střední Asii z 24. 10. 2003;
- Závěrečnou zprávu Výboru OSN pro odstranění všech forem rasové diskriminace č. CERD/C/60/CO/15 z 21. 5. 2002;
- Zprávu zpravodaje Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě o Turkmenistánu č. ODIHR.GAL/15/03 z 12. 3. 2003
- Materiál organizace Human Rights Watch pro Evropskou banku pro obnovu a rozvoj ze dne 14. 5. 2004
- dopis správní rady Evropské banky pro obnovu a rozvoj Jeho Excelenci prezidentu Turkmenistánu Saparmuratu Nijazovovi z 5. 7. 2004
- hodnocení organizace Freedom House za rok 2003.

Městský soud ve svém rozsudku pouze zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem, přičemž konstatoval, že ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ze dne 31. 3. 2003 založené ve správním spise mj. vyplývá, že v Turkmenistánu dochází k porušování lidských práv. Konkrétně se zmínil o domácím násilí vůči ženám a o jejich nízké reprezentaci ve vyšších státních funkcích. Jako pozitivní hodnotil skutečnost, že v roce 2003 na vojenské akademii absolvoval první batalion kadetek. V odůvodnění konstatoval, že byť žalobkyně v žalobě namítá, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo z nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, potom tuto obecně vznesenou námitku nijak nezduodňuje, zejména neuvádí, v čem spatřuje nedostatek skutkových zjištění a v jakém směru správní orgán skutková zjištění učiněná v průběhu správního řízení měl doplnit, popřípadě, jaké důkazy měly být provedeny. Podle názoru soudu správní orgán si pro posouzení žádosti o azyl v daném případě opatřil dostatek podkladů a při jejich hodnocení nevybočil z mezí stanovených ve správním řádu. Žalobkyně ostatně provedené důkazy nezpochybnila a jakkoli namítala, že dokazování bylo neúplné, jiné důkazy nenabídla.

S takovýmto přezkumem správního rozhodnutí ze strany městského soudu nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Stěžovatelka v argumentačně bohatém doplnění žaloby z 30. 11. 2004 poukázala na nedostatečné a neúplné zjišťování skutkového stavu ze strany správního orgánu. Svá tvrzení podpořila odkazy na judikaturu Vrchního soudu a navrhla listinné důkazy. Nelze přehlédnout, že se městský soud k žádnému z těchto výše uvedených listinných důkazů v rozsahu namítaném stěžovatelkou nevyjádřil a omezil se pouze na povšechné konstatování o kusosti a nekonkrétnost žaloby, případné neexistenci důkazů. Ve vypořádání se s žalobními body a v řízení uplatněnými argumenty je tedy rozhodnutí

soudu nedostatečné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný ve Sbírce NSS pod číslem 787/2006, ve smyslu kterého, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti rovněž odkazuje na svůj rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, uveřejněný na www.nssoud.cz, podle kterého se rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jestliže v řízení před krajským soudem uplatnil stěžovatel námitky, s nimiž se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevypořádal (a to i v případě, že tyto námitky nebyly uplatněny v žalobě).

V souvislosti s námitkou provedeního dokazování ze strany městského soudu jdoucího nad rámec § 77 s. ř. s., poukazuje Nejvyšší správní soud na skutečnost, že aniž by městský soud provedl důkaz při ústním jednání, argumentuje v odůvodnění svého rozsudku zprávou Ministerstva zahraničních věcí České republiky z 9. 2. 2005 a zprávou International Helsinki Federation for Human Rights z 5. 11. 2004. Informace vyplývající z posledně uvedené zprávy, konkrétně např. skutečnost, že šance turkmenských žen k dosažení vedoucího postavení se zvyšuje, vyhodnotil v neprospěch stěžovatelky. Nejvyšší správní soud nemůže s přihlédnutím ke svému rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 - 76, publikovanému ve Sbírce NSS pod číslem 687/2005, než konstatovat, že při provádění dokazování (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), je soud povinen nařídít jednání, a to i tehdy, pokud účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Ze soudního spisu jednoznačně vyplývá, že městský soud provedl dokazování těmito listinnými důkazy bez nařízení ústního jednání, a proto jeho rozhodnutí trpí jinou vadou řízení před soudem, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a je důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. S ohledem na výše uvedené již pak Nejvyšší správní soud neposuzoval námitku přesahu dokazování ve smyslu § 77 s. ř. s.

S ohledem na výše predestinované závěry Nejvyššího správního soudu bylo by nadbytečným posuzovat další, byť přípustné, námitky stěžovatelky. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že řízení před městským soudem trpí vadami řízení, proto jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

